

Chương 23

Giản Dao nhìn Bạc Cận Ngôn chăm chú, không sót sáng truy vấn. Trong những khoảnh khắc như thế này, anh luôn rạng ngời nhất. Tuy anh không hoa chân múa tay, chỉ ngồi yên một chỗ nhưng khoe mắt và khoe miệng tràn ngập ý cười.

Trông anh chói lọi đến bức người.

Giản Dao ngồi đối diện Bạc Cận Ngôn. Cô đan hai bàn tay vào nhau, đặt lên đùi, nhìn anh chăm chú. “Tôi xin kính cẩn lắng nghe.”

Đối với Bạc Cận Ngôn, lý do dẫn đến kết luận mưu sát dễ như bài tập nhập môn. Vừa định lên tiếng giải thích với Giản Dao, anh liền bắt gặp đôi mắt ngời sáng, bờ môi hơi mím lại, thể hiện sự tập trung cao độ của cô.

Tư thế xin chỉ giáo ôn thuận hiếm thấy.

Trong đầu Bạc Cận Ngôn đột nhiên xuất hiện ý nghĩ khác. Anh tựa vào ghế. “Sáng thứ Tư tuần trước... chúng ta ăn gì nhỉ?”

“Sủi cảo nhân tôm và da cá.” Đó là lần đầu tiên Giản Dao làm món này, bởi vì tốn nhiều công sức nên cô nhớ rất rõ.

Bạc Cận Ngôn thản nhiên lên tiếng: “Sáng mai tôi muốn ăn món sủi cảo đó. Nếu em không có ý kiến gì, tôi sẽ bắt đầu giải thích vụ án.”

Giản Dao: “...”

Vừa rồi cô còn cảm thấy anh chói lọi bức người, vậy mà anh lập tức xóa sạch ấn tượng tốt đẹp đó.

Thấy Giản Dao mặc nhận, Bạc Cận Ngôn mỉm cười, từ tốn lên tiếng: “Đầu tiên, Mạch Thần nói lúc gặp Vương Uyển Vi, cô ta mặc bộ váy màu xanh da trời, màu sắc may mắn vĩnh hằng. Nhưng trên tấm ảnh chụp ở hiện trường lúc cô ta qua đời, cô ta lại mặc bộ váy đen. Vương Uyển Vi được anh chàng cô ta thích tỏ tình, dù không thay đổi ý định tự tử, chắc cô ta cũng không đến nỗi thay bộ váy mang màu sắc có ý nghĩa kỷ niệm bằng bộ váy đen thui để từ giã cõi đời. Vương Uyển Vi là cô gái nhạy cảm và yếu ớt lẽ nào cô ta hy vọng cô ta xuống suối vàng với trang phục màu đen chứ không phải màu xanh da trời? Vương Uyển Vi gọi cuộc điện thoại vĩnh biệt mẹ vào lúc mười hai giờ năm phút, Mạch Thần rời đi lúc mười hai giờ ba mươi phút. Cô ta lại gọi cuộc điện thoại thứ hai cho mẹ lúc mười hai giờ bốn mươi phút nhưng không đợi điện thoại được kết nối. Nếu không phải thay đổi ý định, tại sao cô ta gọi cuộc điện thoại thứ hai? Để nhân đôi nỗi đau khổ của bản thân? Hơn nữa, tại sao Mạch Thần vừa rời đi, cô ta liền gọi ngay? Khả năng lớn nhất, sau lời tỏ tình của Mạch Thần, Vương Uyển Vi từ bỏ ý định tự tử. Cô ta muốn nghe giọng nói của mẹ. Lần cuối cùng

Vương Uyển Vi đăng nhật ký là vào lúc mười hai giờ ba mươi bảy phút, nhưng đến hai, ba giờ sáng mới qua đời. Điều này không hợp lý, cô ta nên có tuyệt bút trước khi kết thúc mạng sống, viết ra nỗi đau khổ khi không thể ở bên cạnh Mạch Thần hay vĩnh biệt Mạch Thần ở trong nhật ký mới đúng. Vương Uyển Vi làm gì trong khoảng thời gian gần hai tiếng đồng hồ đó? Cô ta không gọi điện cho mẹ, không từ chối Mạch Thần, cũng không viết nhật ký. Cô ta trầm tư suy nghĩ hay sao? Tại sao gọi cho mẹ lần thứ hai, cô ta không đợi kết nối đã ngắt máy? Tại sao cô ta lựa chọn ma túy để kết liễu cuộc đời? Lẽ nào cô ta cảm thấy chìm xuống vũng bùn bản thủ trong nửa năm, cuối cùng quyết định kết thúc mạng sống bằng phương thức bản thủ nhất?”

Giản Dao nghe rất nhập tâm. Bạc Cận Ngôn cầm tách trà, uống một ngụm, khẽ huýt một tiếng sáo, nhướn mắt nhìn cô. “Lần sau, em hãy tự giải quyết vụ án đơn giản như thế này. Đừng bắt bộ não của tôi quay về trình độ tư duy của nhiều năm trước.”

Giản Dao đang “tiêu hóa” một cách tỉ mỉ lời nói của Bạc Cận Ngôn. Một lúc sau, cô mới có phản ứng, ngẩng đầu nhìn anh. Anh vừa thản nhiên nói đến “lần sau”. Có lần sau hay không là do cô quyết định.

Trầm tư vài giây, Giản Dao hỏi: “Anh thấy lời nói của Mạch Thần có đáng tin cậy không?”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Đáng tin cậy, nếu không, tại sao cậu ta lại kể với chúng ta một cách chi tiết sự việc có thể vạch trần chân tướng mưu sát? Nhật ký của Vương Uyển Vi cũng nói rõ, cuộc sống đau khổ của cô ta trong nửa năm không liên quan đến Mạch Thần.”

Giản Dao gật đầu. “Tôi cũng nghĩ vậy. Blog của Vương Uyển Vi bí mật và đáng tin cậy. Sáng nay, nhân viên kỹ thuật khẳng định, không tìm thấy dấu vết blog bị xóa hoặc thay đổi nội dung trong kho dữ liệu mạng, lần cuối đăng nhập cũng chỉ ở máy tính của Vương Uyển Vi.”

“Ngoài ra, Mạch Thần cho biết, người chết đeo đôi hoa tai ngọc trai. Nhưng trên ảnh chụp ở hiện trường, cô ta không đeo hoa tai.” Bạc Cận Ngôn nói.

Giản Dao nhớ lại, gật đầu tán thành.

“Em hãy đi kiểm tra vật chứng ở cục cảnh sát xem có đôi hoa tai này hay không.”

“Vâng.”

Bạc Cận Ngôn gọi điện thoại: “Hãy đến chỗ tôi ngay.”

Không biết người ở đầu bên kia nói gì, nơi khoe miệng anh ẩn hiện ý cười. “Vậy thì mau kết thúc cuộc họp vô vị của chị đi.” Giọng của anh trở nên lạnh lùng. “Không có gì quan trọng hơn mạng sống của con người.”

Khác với bộ váy đỏ mặc hôm ăn cơm, hôm nay Doãn Tư Kỳ diện bộ vest Chanel màu trắng, trông rất duyên dáng và ấn tượng. Doãn Tư Kỳ ngồi ở chiếc

sofa tiếp khách trong phòng làm việc, nghe phân tích vụ án. Sắc mặt cô càng lúc càng nặng nề.

Người trần thuật là Giản Dao. Bởi vì Bạc Cận Ngôn nói: “Lẽ nào bắt tôi nhắc lại hai lần cùng một nội dung? Đây vốn là công việc của em.”

“... Do đó, chúng ta phải lập tức báo cảnh sát, để họ lập án điều tra, đồng thời tạm dừng công việc của tất cả nhân viên trong phòng.” Giản Dao kết luận.

Dưới cái nhìn chăm chú của Bạc Cận Ngôn và Giản Dao, Doãn Tư Kỳ im lặng một lúc. Sau đó, cô ngẩng đầu, vẻ mặt đã lấy lại sự bình tĩnh. “Cảm ơn hai người đã phát hiện ra sự thật, nếu không, một người vô tội phải bỏ mạng oan. Hơn nữa, trong công ty của tôi có kẻ giết người, đây là điều tôi tuyệt đối không thể tha thứ.”

Giản Dao gật đầu, Bạc Cận Ngôn vẫn tỏ ra vô cảm như thường lệ.

Doãn Tư Kỳ nói tiếp: “Tuy nhiên, liệu vụ này có thể âm thầm giải quyết?”

Giản Dao ngây người, Doãn Tư Kỳ nhìn Bạc Cận Ngôn. “Được không Cận Ngôn?”

Bạc Cận Ngôn tỏ ra lạnh nhạt, cứ như người trước mặt không phải chị gái mình: “Chị muốn tôi âm thầm kiểu gì?”

Doãn Tư Kỳ chậm rãi nói: “Cậu cứ tiếp tục điều tra. Sau khi tìm ra hung thủ, cậu hãy trực tiếp thông báo cho cảnh sát tới bắt người. Chúng ta đừng công khai vụ này.”

Giản Dao có thể hiểu nỗi lo lắng của Doãn Tư Kỳ. Cô sợ ảnh hưởng đến công ty. Nhưng đúng như Bạc Cận Ngôn nói, mạng người là quan trọng nhất, bí mật điều tra sẽ rất bất tiện.

Cô quay sang Bạc Cận Ngôn, anh nhếch miệng. “Không được.”

Căn phòng rơi vào trạng thái tĩnh lặng.

Một lúc sau, Doãn Tư Kỳ nói với Giản Dao: “Tiểu Giản, cô ra ngoài trước đi.”

Giản Dao đáp: “Vâng ạ!”

Giản Dao rời khỏi phòng làm việc của Bạc Cận Ngôn, thuận tay khép cửa lại. Mọi người đều ngẩng đầu nhìn cô. Giám đốc Lâm và trợ lý của Doãn Tư Kỳ đang ở phòng trà trò chuyện cũng lập tức đi về phía này.

“Có chuyện gì vậy?” Giám đốc Lâm hỏi.

“Không có gì đâu ạ!” Giản Dao đáp. “Chủ tịch có việc cần bàn với Bạc Tổng, bảo em ra ngoài trước.”

Bọn họ đương nhiên không hỏi han nhiều.

Giản Dao tìm một chỗ trống rồi ngồi xuống. Mọi người tiếp tục bận rộn làm việc. Một lúc sau, Bùi Trạch đẩy ghế lại gần Giản Dao. “Hôm nay em bận đến mấy giờ?”

Giản Dao cười cười. “Tôi không rõ, xem Bạc Tổng thế nào.”

Bùi Trạch ngoác miệng cười, để lộ hàm răng trắng lóa. “Gần đây có một quán ăn Quảng Đông rất ngon. Tôi còn một số phiếu giảm giá vẫn chưa dùng đến, em có muốn thử không?”

“Nếu tôi là em, tôi sẽ cố gắng tránh tiếp xúc thân thể với bọn họ. Em có biết ai trong số họ sử dụng ma túy không? Mà những người chơi ma túy thường mắc bệnh truyền nhiễm.”

“Cậu không có xương sao? Bỏ tay ra!”

Giản Dao nhìn Bùi Trạch, trong đầu đột nhiên bật ra câu nói của Bạc Cận Ngôn.

Cảm giác ngọt ngào vụt qua trái tim cô, cô đáp: “Thật ngại quá, tôi có hẹn rồi.”

“Vói bạn trai?”

Giản Dao không phủ nhận cũng không khẳng định, chỉ mỉm cười, khiến Bùi Trạch thất vọng, quay về chỗ cũ.

Doãn Tư Kỳ quan sát em trai, trong lòng hơi khó chịu. Cô biết Bạc Cận Ngôn tính lập dị từ nhỏ, đối với ai cũng lạnh nhạt, bao gồm cả cô. Nhưng thời niên thiếu, do bố mẹ bận rộn công việc, hai người bao ngày chung sống dưới một mái nhà, cùng ăn trưa, ăn tối, cùng xem một chương trình truyền hình. Khi cô phát hiện ra thứ gì đó thú vị, Bạc Cận Ngôn luôn âm thầm đi theo, dù anh chỉ thờ ơ nhận xét: “Doãn Tư Kỳ, chị vô vị thật đấy.” Thời trung học, cô là nhân vật nổi tiếng trong trường, nữ hoàng vũ hội. Còn Bạc Cận Ngôn là cậu bé thiên tài lạnh lùng. Nếu không nói, chẳng ai có thể ngờ bọn họ là chị em. Nhưng khi cô gặp anh chàng playboy bắt cá hai tay, trốn ở nhà khóc hết nước mắt, Bạc Cận Ngôn không do dự tìm đến anh chàng đó, dùng lời lẽ sỉ nhục anh ta, đánh anh ta một trận. Cho đến khi Bạc Cận Ngôn lên đại học, hai người mới dần xa cách. Nhiều khi Doãn Tư Kỳ nghĩ, có phải kiểu người như Bạc Cận Ngôn không có tình cảm? Bởi vì một thời gian dài anh bận rộn học tập, không bao giờ nghĩ đến chuyện liên lạc với cô. Nhưng không thể phủ nhận một điều, người con gái duy nhất bước vào cuộc sống của Bạc Cận Ngôn chính là cô. Sự thật này luôn khiến Doãn Tư Kỳ có cảm giác thỏa mãn và vui sướng một cách kỳ lạ. Nhưng cô không bao giờ nghĩ xem, đó rốt cuộc là sự tự hào của một người chị gái hay là tình cảm được tích lũy qua năm tháng? Bởi vì cô là người lý trí cô sẽ có cuộc đời huy hoàng, vị hôn phu môn đăng hộ đối. Còn Bạc Cận Ngôn vẫn là em trai duy nhất của cô. Đối với Doãn Tư Kỳ, như vậy là đủ. Vậy mà bây giờ, Bạc Cận Ngôn từ chối yêu cầu của cô một cách vô tình, không một chút nể nang.

Doãn Tư Kỳ nhìn Bạc Cận Ngôn một lúc mới lên tiếng: “Cậu từ chối tôi ngay trước mặt người ngoài?”

Bạc Cận Ngôn không hề tỏ ra khó xử, cất giọng nhẹ tênh: “Tùy việc mà xét, chị đưa ra yêu cầu quá ngu xuẩn.”

Doãn Tư Kỳ ngẩn người. Cô cắn môi, găm lên: “Cận Ngôn! Công ty chúng ta là công ty niêm yết trên thị trường chứng khoán. Đừng quên cậu là một cổ đông lớn. Phòng Khách hàng lớn số 3 lại là bộ phận nòng cốt của công ty. Nếu để lộ scandal giết người, cậu có biết giá cổ phiếu giảm bao nhiêu, công ty tổn thất đến mức nào không?”

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn Doãn Tư Kỳ.

Doãn Tư Kỳ nói tiếp: “Công ty không chỉ là tâm huyết của bố cậu và mẹ tôi, bây giờ nó cũng là tương lai và cuộc đời tôi. Lẽ nào cậu để bao năm nỗ lực của tôi tan tành trong chốc lát? Cậu hẳn tâm nhìn chị gái rơi xuống vực sao?”

Thấy Bạc Cận Ngôn vẫn ngồi im, Doãn Tư Kỳ đứng dậy, đi đến bên cạnh anh, đặt tay lên vai anh. Vừa chạm vào Bạc Cận Ngôn, Doãn Tư Kỳ giật mình. Khung xương gầy gò thời niên thiếu bây giờ đã thành thân hình cao lớn, chắc chắn Bạc Cận Ngôn đã thực sự trở thành người đàn ông trưởng thành.

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn chị gái. Ánh mắt anh xa cách vẻ mặt bình tĩnh khiến Doãn Tư Kỳ không biết anh đang nghĩ gì. Nhưng cô vẫn cất giọng dịu dàng: “Đâu phải tôi bắt cậu dừng cuộc điều tra, chỉ hy vọng cậu bí mật tiến hành. Với năng lực của cậu, đây chỉ là chuyện nhỏ, đúng không? Cận Ngôn, coi như tôi cầu xin cậu. Từ nhỏ đến lớn tôi chưa cầu xin cậu điều gì, chỉ một lần này thôi.”

Cửa phòng làm việc của Bạc Cận Ngôn bị đẩy ra, Doãn Tư Kỳ uyển chuyển đi ra ngoài. Trên mặt cô là nụ cười tao nhã và kín kẽ. Cả đám nhân viên đều đứng dậy, gồm cả Giản Dao. Doãn Tư Kỳ mỉm cười, đảo mắt một vòng. “Vừa rồi tôi nói chuyện với Cận Ngôn về tình hình gần đây của phòng. Cậu ấy rất hài lòng về biểu hiện của mọi người, vì thế tôi cũng rất hài lòng. Mọi người hãy làm thật tốt. Năm nay, phòng Khách hàng lớn số 3 lại đạt thành tích xuất sắc, cuối năm tôi sẽ phát phong bì nặng tay cho mọi người.”

Tất cả cười tươi, tiễn Doãn Tư Kỳ trong không khí nhiệt liệt. Đợi mọi người giải tán, Giản Dao mới quay về phòng làm việc của Bạc Cận Ngôn. Bạc Cận Ngôn đang đọc báo, bộ dạng rất thoải mái. “Em hãy đặt hai vé máy bay sớm nhất tới khu nghỉ mát. Chúng ta sẽ đi xem xét hiện trường.”

Giản Dao ngẩn người. Cô và anh cùng đi? Có nghĩa là... “Anh đã nhận lời Chủ tịch?”

“Ừ.”

Giản Dao hơi bất ngờ. “Tại sao?” Tuy bình thường Bạc Cận Ngôn vừa chảnh vừa khó chiều nhưng lúc bắt tay vào công việc, anh rất cẩn thận và nghiêm túc.

Có lẽ người chị gái chiếm một vị trí quan trọng trong trái tim anh nên mới có thể khiến anh phá lệ?

Bạc Cận Ngôn cất giọng nhàn nhạt: “Tôi thích nhận lời thì nhận chứ sao!”

Đêm đã về khuya, Giản Dao và Bạc Cận Ngôn mỗi người chiếm một đầu sofa, chăm chú xem tài liệu. Tự sát biến thành mưu sát, mọi manh mối cần phải rà soát lại, tìm hiểu thêm thông tin. Ví dụ, lý lịch chi tiết của từng người trong phòng, việc sắp xếp phòng nghỉ hôm xảy ra vụ án, camera giám sát ở khu nghỉ mát và tình hình thời tiết...

Bạc Cận Ngôn nhắm nháp cà phê, còn Giản Dao uống trà hoa. Buổi đêm vô cùng yên tĩnh. Giản Dao thỉnh thoảng ngẩng đầu, liền nhìn thấy Bạc Cận Ngôn ngồi yên lặng, vẻ rất tập trung. Cô ngồi cách anh không xa, nhưng cũng bị hòa nhập vào khí thế của anh. Giản Dao không biết mình ngủ từ bao giờ. Vừa mở mắt, cô liền nhìn thấy trần nhà xám trắng, cô nằm trên chiếc giường cực lớn mềm mại màu đen tuyền. Cô đang ở trong phòng ngủ của Bạc Cận Ngôn, trên người vẫn là áo sơ mi và váy ngắn, dép lê đi trong nhà đã bị tháo ra. Cô xuống giường, phát hiện bên cạnh giường không có dép. Bạc Cận Ngôn đã bế cô vào trong này?

Vừa đi ra ngoài hành lang, cô liền nghe thấy tiếng nhạc giao hưởng và tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến từ phòng khách.

Bạc Cận Ngôn không bỏ mặc cô ngủ ở sofa mà nhường giường của anh cho cô. Điều này khiến Giản Dao cảm thấy hết sức bất ngờ. Hơn nữa, anh còn bế cô vào phòng...

Trong lòng trào dâng cảm giác ngọt ngào, Giản Dao đi chân đất ra phòng khách. Nhưng đến hành lang nối với phòng khách, cô sững người.

Trong phòng khách chỉ có một ngọn đèn sàn, ánh sáng tối mờ. Giữa phòng đặt bồn tắm cực lớn vẫn còn đầy nước.

Mặt nước lấp lánh, không rõ do ánh đèn hay ánh sao từ ngoài cửa sổ chiếu vào. Trên bề mặt như còn bốc hơi nóng.

Thảo nào Bạc Cận Ngôn bế cô vào phòng ngủ. Vì anh muốn tắm ở phòng khách.

Giản Dao đảo mắt, phát hiện Bạc Cận Ngôn chỉ quần một chiếc khăn tắm, đứng bên cửa sổ, ngắm cảnh đêm. Chiếc khăn tắm buộc trên thắt lưng, để lộ tấm lưng trần và hai bắp chân hình như trên người anh vẫn còn những giọt nước.

Mặc dù ánh sáng mờ mờ, Giản Dao vẫn có thể nhận ra, trên tấm lưng trần đẹp đẽ của người đàn ông xuất hiện vô số vết sẹo rất sâu. Trong đêm tối, những vết sẹo đó như cành hoa và dây leo đáng sợ nở rộ trên lưng anh.

Giản Dao vô cùng kinh ngạc.

Bạc Cận Ngôn từng nói, anh chỉ phụ trách phân tích vụ án bắt người là việc cảnh sát. Vậy tại sao anh lại có những vết thương như vậy? Lẽ nào anh cũng từng trải qua tình cảnh nguy hiểm đáng sợ?

Giản Dao quan sát kĩ. Những vết sẹo đó giống như xếp thành hai hàng dài ở bên phải và trái. Bên trái có khoảng hơn mười vết sẹo, bên phải cũng tương đương.

Giản Dao trầm mặc trong giây lát, sau đó cô rón rén quay về phòng ngủ.